

Giới thiệu Nguyệt Lão Bận Rộn

Truyện Nguyệt Lão Bận Rộn của tác giả Cửu Thiên Phi Vũ là một câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình huyền huyền hải. Nguyệt lão bận rộn, vội vội vàng vàng se tơ cho hồng trần nhân duyên nam nữ.

Thế nhưng lại quên đi bản thân, quên đi đồ nhi của mình. Bên dưới là những lời đồ nhi thường hay nói: “Sur phụ, sur phụ, lần này ngài nối tơ hồng sai nữa rồi! Tên Triệu Hiền kia đánh nàng dâu của hần, ta nghe nàng dâu kêu rất là thảm...” Sur phụ ôm trán: “Tên nhãi này tệ thật.” Nhân gia động phòng hoa chúc, người còn làm loạn cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lão Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đồ nhi là trùng tử

Nguyệt lão ở núi Nguyệt Tuyền, chiếm một vùng khá rộng thuộc phía tây thiên đình.

Đồ nhi Nguyệt lão tên Hồng Loan đang nhàm chán ngồi trên bệ cửa sổ, lần thứ chín ngàn chín trăm chín mươi chín dỗi mắt trông về đằng xa. Cô không biết đã ngồi đây bao nhiêu năm trời, tịch mịch gần chết.

Ai, làm sao mà con ruồi cũng không thấy vậy? Ít nhất cũng phải có một con kiến đi ngang chứ?

Cô nhìn chung quanh bốn phía, thực sự là chẳng có việc gì để làm. Sàn nhà lau đã trăm lần, soi rõ bóng người. Cái bàn lau đã ngàn lần, ngay cả ruồi bọ đều không đứng vững. Rèm cửa sổ tẩy sạch đã vạn lần, sáng đến chói mắt. Sur phụ nghiêm trọng can ngăn, không cho cô lau chùi dọn dẹp nữa.

Bởi vì Nguyệt lão có thiên ti vạn nhánh tơ hồng, liên lụy duyên nợ trần gian. Mấy ngàn năm trước, có một con chim bay vào miếu Nguyệt lão, khiến một căn tơ hồng rối loạn, hại người ở phạm trần gặp phải một đoạn nghiệt duyên; cho nên từ đó về sau, núi Nguyệt Tuyền không còn sinh vật nào sống sót.

Sai bét! Núi Nguyệt Tuyền có một sinh vật còn sống, đó chính là sur phụ của mình. Hồng Loan thầm nghĩ, lần thứ chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín cất tiếng thở dài. Kệ thôi, đành đi gặp hần.

Nguyệt lão một điểm đều không lão, hơn nữa trẻ trung tuổi trẻ lạ kỳ. Ngón tay hần thon dài, trắng nõn; bấy giờ đang nâng một quyển sách, tập trung xem

Hồng Loan âm thầm châm chọc — sur phụ à, ngài cầm sách ngược, ngài còn tạo dáng để làm chi?

Nguyệt lão trừng Hồng Loan — không cho chạm vào sách của ta, không cho tới gần ta trong vòng ba thước. Càng không được... làm nũng!

Câu trả lời của Hồng Loan là hất sách của hần ra, ném xa xa bay vèo đi mất. Cô đến gần Nguyệt lão, tựa người ôm cánh tay hần, thanh âm nũng nịu kéo dài: “Vâng, vâng, vâng! Nhưng sur phụ à, tóc của ta đều đã dài hơn cô.”

Nguyệt lão nhìn lại diện mạo của đồ nhi, chỉ thấy đập vào mắt hần một hình ảnh đầu bù tóc rối, nói dễ hiểu là như cái tổ chim!

“Đền đây, sur phụ giúp người làm cô...”

Hồng Loan hứng chí đi qua. Sur phụ, vừa rồi ngài nói ta không được tới gần ngài trong vòng ba thước, hiện tại ba tắc cũng chẳng phiền. Ha ha ha, Hồng Loan trong lòng thầm đắc ý.

Sau khi rửa mặt chải đầu, mái tóc cô đen dài như gỗ mun lộ ra, thập phần đẹp mắt. Suối tóc dưới ánh mặt trời, bông bênh như mây, mượt mà như gió, phản chiếu long lánh kinh diễm mê quang.

Phía trước tường của cửa sổ chính là một khối thông linh bảo ngọc. Lúc này đột nhiên lóe lên, ánh sáng soi rọi dần dần mạnh hơn khiến Hồng Loan cuống quýt ngồi dậy. Chính vì thế, đầu tóc xinh đẹp vừa được Nguyệt lão chải chuốt một phần hai lại trở nên rối rắm.

Lộn tóc mềm óng ả theo đầu ngón tay hần rồi đi, vương lại một mùi hương dịu nhẹ. Nguyệt lão nhìn nữ đồ nhi tinh thần phấn chấn đang háo hức ngó chòng chọc vào vách tường lóe sáng, chột hần thở dài...

Thông linh ngọc tường nhấp nháy vài lần, sau đó hiện ra hình ảnh một người đã báai lạy suốt cả tháng trời trong miếu, muốn cầu xin một mối hảo duyên.

“Ha ha ha...” Hồng Loan cười lăn lộn trên mặt đất, “vị này thân hình tròn vo, lại còn muốn thành thân với một thiên tiên mỹ miều như sur phụ. Trời ơi, sur phụ, y... y là muốn làm khó dễ ngài! Ha ha, ha ha ha...”

Nguyệt lão nhìn đồ nhi lăn lộn chẳng khác nào con giun, nhìn mãi thành quen nên làm như không thấy. Hần chỉ vung tay bắn ra một sợi tơ hồng, lóe lên

một tia chớp như thu về. Tận cùng tư hồng là một tảng đá trong suốt. Mặt trên dần dần phát sáng, hiện lên bốn chữ — hòn đá nhân duyên.

Nguyệt lão cẩn thận quan sát, sau mới nói: “Người này tên gọi Triệu Hiền, là người dân ở thành Chu quốc. Hôn sự hẳn đã điểm, người nên đi xem sao đi.”

Hồng Loan đang lẫn lộn ở trên sàn nghe xong liền bật dậy. Cô đưa tay vén đầu tóc hỗn độn, đôi mắt ngời sáng tựa sao sa: “Có thật là ngài muốn tìm cho y một nàng dâu đẹp như tiên nữ không? Y béo quay cun cút, đừng nói là thiên tiên, ngay cả yêu tinh cũng không thêm gả cho y nữa là!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lão Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Gã béo mộng thiên tiên

“Nhìn người đừng xét vẻ ngoài, giống như biển sâu không thấy đáy, cũng đừng trông mặt mà bắt hình dong. Đi thôi, nhân duyên đều do trời định, người chớ tốn công lo lắng cho y.”

Hồng Loan nghe xong thấy nhảm gần chết, vì thế lục tục vội vã phi đi, tựa như luồng gió mạnh thổi ra từ núi Nguyệt Tuyền. Nguyệt lão ở đây vờn tay muốn gọi lại — người, thật là! Đầu tóc người không thể chải chuốt gọn gàng hay sao? Đem mặt mũi của núi Nguyệt Tuyền chúng ta giấu đi đâu chứ?

Hiển nhiên Nguyệt lão chẳng còn cơ hội để nói, hân hoan thông tay, tiếp tục lật xem sách của mình. Ấy mà... vừa rồi xem đến đoạn nào ấy nhỉ? Quên đi, lật lại từ đầu cho rồi.

Hồng Loan gấp gấp giáng phàm, sau đó còn kiêu ngạo ưỡn ngực vỗ vỗ. Ai, thần tiên chuyên nghiệp và chăm chỉ như cô, trên đời này thực sự không nhiều lắm. Cô tiện tay bẻ một nhánh liễu, đem mái tóc dài như tơ lụa buộc lại gọn gàng.

Trên phố ồn ào náo nhiệt, Hồng Loan phần khởi nhìn xung quanh, sớm đã đem tính chuyên nghiệp chăm chỉ ngày nào ném đi mất dạng. Đồ ăn ngon đều muốn nếm qua, thứ gì tốt đều muốn nhìn một chút; thế nên đôi chân cô bèn rẽ trước gian hàng, những chuyện kém vui khác tính sau.

Bỗng nhiên từ đâu truyền đến một trận kinh hô: “Bớ người ta, ăn trộm! Hắn trộm tay nải của ta, bớ làng nước ơi!” Một tiếng thét của nữ tử vang dội khắp phố.

Hồng Loan đang cầm xâu kẹo hồ lô liếm liếm mép, cô chưa kịp bỏ vào miệng thì đã bị kẻ nào từ đâu xông xộc chạy tới tông vào một phát đau điếng, ngay cả kẹo ngon cũng rớt bẹp trên mặt đất.

Hồng Loan cau mày tròn mắt, định bụng quát là ai to gan dám đụng rơi kẹo đường của bà đây? Người chán sống có phải hay không? Nhưng còn không chờ cô phản ứng, kẻ trộm kia đã cao bay xa chạy mất dạng. Đuổi theo đằng sau là một người có thân hình phì nhiêu đang thở hổn hển, bên cạnh là một vị cô nương có mái tóc buộc dài.

Hai người một trước một sau truy lùng tên trộm, còn Hồng Loan thì đưa tay cào cào tổ quạ trên đầu mình. Ấy cái tên béo này trông sao quen quen, thậm chí cô còn chưa tới Chu quốc lần nào, nhưng cứ cảm thấy ‘tròn vo tiên sinh’ này như đã từng gặp mặt.

Hồng Loan đau khổ suy tư, nửa ngày mới nhớ ra kẻ nợ chính là kẻ mà cô muốn tìm, chắc chắn là y — Triệu Hiền. Để tránh lãng phí thời gian, cô vội vàng nhắc vầy đuổi theo hai người bọn họ. Chạy nửa ngày trời, lại chui vào một cái ngõ hẹp; chạy hoa cả mắt, mới thấy ba người mặt đỏ tai hồng đang ở trong đó.

Kẻ trộm kia dựa tường thở dốc, còn run run mắng: “Tên béo chết bầm này, đuổi theo ông nội người nhanh vậy... học, là muốn hại chết ta à?”

Triệu Hiền rất béo, lại chạy đường dài như vậy, đương nhiên thở không ra hơi: “Người... người đừng nhiều lời. Đem... đem tay nải giao ra đây!”

“Xem như xui xẻo mới đụng phải tên béo nhà người...” Kẻ trộm không cam tâm tình nguyện ném trả cái tay nải, sau đó hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Triệu Hiền cũng không còn sức lực để đuổi theo. Y chỉ tiến lên nhặt tay nải rơi trên đất, phui phui bụi bặm rồi đưa cho cô nương phía sau: “Cô nương, cô xem có thiếu cái gì không?”

Cô nương kia cầm lấy, mở tay nải ra nhìn nhìn, nhẹ giọng trả lời: “Không thiếu gì cả, đa tạ huynh.”

Triệu Hiền thở hồng hộc, vầy vầy tay nói: “Không có chi, chúng ta đều là hàng xóm láng giềng, và lại giúp người là việc nên làm. Thôi, cô nương mau chóng trở về, lần sau ra đường cẩn thận một chút!”

Cô nương kia ôm chặt lấy tay nải, cẩn thận bước đi. Triệu Hiền nhìn nàng ta rời khỏi, còn đưa tay vẫy chào vui sướng. Mặt khác, Hồng Loan đứng bên cạnh như đứng trong lò lửa, nhấp nhâm không yên. Cái gã to con này, người còn không mau đuổi theo hỏi người ta danh tính là chi, năm nay bao nhiêu tuổi, nhà cửa ở đâu! Trời đất quý thần ơi, ngốc như thế, khó trách người không lấy vợ được!

Rốt cuộc, cô nương đi mất, mà Triệu Hiền vẫn không có ý định làm quen. Hồng Loan buồn bực nắm chặt hai tay, trong lòng tâm niệm vài lời sư phụ dạy. Thần tiên không thể ấu đã phạm nhân, thần tiên không thể ấu đã phạm nhân, thần tiên không thể ấu đã phạm nhân...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lão Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thần tiên muốn đánh người

Nhưng mà ta không nhìn được làm sao bây giờ, nhưng mà ta ngửa tay làm sao bây giờ, nhưng mà ta muốn đánh người làm sao bây giờ!! Nhớ đến bộ dáng thao thao bất tuyệt của sư phụ lúc giáo huấn cô, Hồng Loan đành nhúc nhích buông tay. Ngón trở cô vung ra, tạo thành vô số sắc đỏ lóe sáng trong không trung, dần dần khảm sâu vào tâm trí của Triệu Hiền.

Hồng Loan bỗng hiện ra, hướng về phía Triệu Hiền, cười tủm tỉm kêu lên: “Đệ đệ, sao đệ còn chưa trở về nhà? Đệ đứng ở đây làm gì đó?”

Triệu Hiền gãi gãi đầu, dường như không chắc chắn rằng mình còn có một tỷ tỷ. Tuy nhiên người trước mắt tuổi còn trẻ hơn y, vậy vì sao có thể xem nàng là tỷ tỷ.

Hồng Loan cười chum chim kiễng chân, đưa tay sờ sờ đầu y. Sau đó vỗ đập một phát vào gáy Triệu Hiền, nhướn mày nói: “Vừa rồi đệ giúp đỡ cô nương kia, nhưng có sao không hỏi người ta con cái nhà ai, đang sống nơi nào?”

Triệu Hiền bị đánh nên có chút đau đầu, giọng ồm ồm đáp lại: “Ta lấy được tay nài trả nàng ta thì đã xong, còn bảo ta hỏi nàng là ai để làm gì chứ!”

Hồng Loan kìm không được lại ‘bộp’ vào gáy y phát nữa: “Tức chết ta! Đệ thật ngu ngốc, chẳng lẽ đệ không muốn cưới vợ à?”

Triệu Hiền tròn mắt đầy khó hiểu: “Sao lại không! Nhưng cô nương kia với ta nào có quen biết gì?”

Hồng Loan quả thực muốn bỏ đầu y ra để nhìn xem tột cùng y có não hay là bên trong toàn là đậu hũ nên mới có thể nói ra những câu thiếu tư duy như thế. Hồng Loan chán nản phát tay, quên đi, cô nương kia đã đi mất rồi. Cho dù Triệu Hiền lúc này gấp gáp đuổi theo cũng là vô dụng.

“Đệ ra phố có việc chăng?”

“Mua thuốc cho mẹ ta. Mẹ bệnh phải uống thuốc, nếu không buổi tối sẽ ho không ngủ được.”

“Vậy đi thôi, đi hốt thuốc cho mẹ đệ nào!”

Tuy rằng nói đi hốt thuốc nhưng Triệu Hiền lại ghé đến cửa tiệm cầm đồ. Hồng Loan vội vàng kéo tay y: “Đệ nói rằng hốt thuốc mà lại tới cửa hiệu cầm đồ, chẳng lẽ đệ không biết chứ?”

“Ta biết.”

“Biết mà còn đi nhầm chỗ.”

“Ta không đi nhầm. Ta muốn cầm luôn chiếc áo bông này để lấy tiền hốt thuốc cho mẹ.”

Hồng Loan nhìn nhìn áo bông trên người Triệu Hiền, chốc sau không nói gì nữa, chỉ thông thả bước theo y vào trong.

Áo bông của Triệu Hiền rất mỏng nên chỉ cầm được mười mấy đồng bạc, mà thuốc thì giá hai mươi tám văn, điều này khiến Triệu Hiền khổ sở chà xát hay bần tay vào nhau, cầm mười mấy đồng tiền nóng hôi hổi đặt trước ngăn bàn, nói: “Đại phu, lần này cháu không đem đủ tiền, hơn nữa lần trước còn thiếu một ít, lần sau tới cháu hứa sẽ trả nốt.”

Lão đại phu tóc bạc trắng nhìn y thờ dãi: “Triệu Hiền ơi, bệnh tình mẹ ngươi không thể trị dứt được, lão khuyên ngươi đừng lãng phí tiền nông nữa. Kỳ thực với số tiền mấy năm qua ngươi có thể xây thêm ba gian phòng; vừa có phòng mới, vừa có thể cưới được vợ.”

Triệu Hiền cười ha ha trả lời: “Dù tốn kém bao nhiêu cũng phải trị, cháu tin bệnh tình của mẹ cháu rồi sẽ khá hơn. Thành thân không cần gấp, chữa bệnh cho mẹ cháu mới là điều quan trọng. Khi cháu còn nhỏ, cha mất sớm, một mình mẹ cháu ngâm đắng nuốt cay tần tảo nuôi huynh muội cháu nên người. Nếu không có mẹ, nói không chừng cháu đã bỏ mạng rồi.”

Lão đại phu lắc đầu nói: “Hài nhi hiếu thuận, ông trời có mắt, nhất định sẽ cho ngươi một nàng dâu ngoan hiền. Ngươi mau đem thuốc về nhà đi, tiền để lần sau trả.”

Cởi bỏ áo bông, trông Triệu Hiền gầy đi một tẹo, nhưng dáng người vẫn cao to như cũ. Tháng mười một bước sang, trời đông rét lạnh, mà bấy giờ trên người y chỉ mặc hai tầng áo đơn. Tuy rằng dáng người y mập mạp có thể chống đỡ một ít lạnh giá, nhưng ăn vận mỏng như thế cũng vẫn là rét đến phát run.

Chương 4: Thôn trang kỳ quái

Hồng Loan sờ sờ mũi, suy xét nửa ngày mới lẩm bẩm nói: “Sư phụ dạy thần tiên không được ấu đã giết chóc phạm nhân, như thế sẽ phạm vào luật thiên đình. Nhưng giúp đỡ phạm nhân chắc không sao đâu nhỉ?” Nhìn tới nhìn lui Triệu Hiền, cô cắn răng hừ một tiếng, “quên đi, phạt thì phạt, cùng lắm phạt ta đến núi nọ tịnh tâm ba năm là xong.” Dứt lời, bàn tay vung ra một luồng ánh sáng màu đỏ, bao phủ lấy Triệu Hiền.

Triệu Hiền vốn đang lạnh run bỗng nhiên cảm thấy toàn thân vô cùng ấm áp. Y có cảm giác mình được ánh mặt trời vây quanh. Tay y quơ quào trong không trung một chút, rồi buồn bực hỏi: “Tỷ tỷ, sao ta không lạnh tẹo nào?”

Hồng Loan thu hồi tay, nghiêm túc nói: “Chúng ta đi đường xa như vậy, đương nhiên sẽ không lạnh nữa. Mà Triệu Hiền, từ đây tới nhà ngươi còn xa lắm không?”

“Tỷ tỷ, đó là nhà chúng ta mà.”

Hồng Loan nhìn không được lại muốn ngửa tay vỗ y: “Ừ, là nhà của chúng ta còn xa lắm không?”

“Băng qua hai ngọn núi kia thì tới ạ.”

Hồng Loan nghe vậy liền đặt mộng ngồi xuống vệ cỏ ven đường, biểu hiện chẳng muốn đi. Cô đầm đầm chân, biểu cảm thập phần đau khổ: “Sao lại xa thế chứ...”

Triệu Hiền vội vàng đi tới trước mặt cô, hơi khom lưng một chút: “Tỷ, chi bằng ta cõng tỷ được không? Ta có rất nhiều sức lực, rất nhanh sẽ đưa tỷ về nhà.”

Hồng Loan bị dọa liền cuống quýt đứng lên, nhân tiện lùi lùi về sau vài bước. Cô đường đường là một thần tiên, nếu để phạm nhân cõng, sau này còn mặt mũi đâu mà quay về trời!

Tuy nhiên, cô thích nghe Triệu Hiền gọi cô là ‘tỷ tỷ’. Dẫu rằng nhìn qua cô không có lớn hơn Triệu Hiền, nhưng tốt xấu gì cũng hơn y mấy ngàn tuổi, cho nên so với y vẫn là lớn hơn.

Rất nhiều.

Ở thiên đình, cô chỉ là một tiểu hài tử. Bây giờ có người kêu ‘tỷ tỷ’, Hồng Loan nhất thời cảm thấy bản thân vĩ đại quá đi. Cô hỏi rõ ràng nhà y ở đâu, sau đó thi triển pháp thuật làm cho cửa thôn của Triệu gia xuất hiện trước mắt.

Triệu gia thôn tuy rằng bần cùng, nhưng cảnh vật nơi này thật tốt. Non xanh nước biếc, nhưng mùa thu ghé ngang làm lá cây có chút úa vàng, sương khói điêu linh. Vạn vật được phủ lên một màu hoàng kim hoa lệ, còn đàn xen mấy đốm đỏ rực của lá phong; thoát trông tựa như ngọn lửa bập bùng thiêu đốt, nương theo gió thu lay động nhẹ nhàng.

Cây cối mọc cạnh bờ sông chỉ còn trơ ra vài chiếc lá cây ương ngạnh, chim làm tổ trên tán cây có thể nhìn thấy thật dễ dàng. Bây giờ chim chóc không quá đông, trên cao thỉnh thoảng có vài cánh chim bay lượn nơi cuối trời xa.

Triệu Hiền nhìn ra bốn phía, tưởng như tóc trên đầu y đã rụng sạch rồi. Y nhìn con lộ dưới chân, rồi quay lưng nhìn về sau một chút, trong lòng buồn bực vô ngần. Tại sao hôm nay đường về nhà lại ngắn như vậy?

Hồng Loan đứng một bên giục y: “Đi nhanh nào!”

Phòng khách nhà Triệu Hiền được xây bằng bùn và ngói, hai gian nhà và nhà bếp đều được đắp bằng cỏ tranh. Hơn nữa nhà bếp không có tường, bốn bề thông gió, càng không có sân riêng. Hồng Loan vừa trông đã thấy ở trong sân có rất nhiều người tụ tập ồn ào.

Bỗng một nữ nhân có giọng điệu chua ngoa từ xa hét lớn: “Con mắt nào của ngươi thấy ta ăn trộm gà? Đây là con gà nhà bọn ta đã làm mất! Ngươi cái bà già này dám vu khống lão nương, bộ chán sống rồi hả? Đáng về thì như con ma đói, hờn chút đùng chút còn muốn cùng lão nương gây sự à?”

Triệu Hiền nghe xong liền đem thang thuốc nhét vào trong tay Hồng Loan, sau đó vội vã chạy tới chỗ sân kia. Y mặc quần áo thật mỏng, Hồng Loan có thể thấy da thịt y vì chạy quá nhanh mà run hết cả lên.

Triệu Hiền trà trộn vào đám người, đã thấy mẫu thân y ngồi bệt dưới đất, do không ho khan được nên mặt mũi đều nghẹn đỏ bừng.

Chương 5: Hai quả trứng xa xỉ

Đứng trước mặt mẫu thân Triệu Hiền là một người đàn bà hùng hùng hổ hổ tên gọi Thường Diễm, trong thôn nổi tiếng là người đánh đá, chua ngoa. Đáng người mẹ so với Triệu Hiền còn núc ních hơn vài phần, gò má bạnh ra, tựa như lần lữa đôi mắt.

Thường Diễm nhìn đời qua hai sợi chỉ, nhắc trông thấy Triệu Hiền nên mẹ ta có hơi giật mình. Y không phải đi lên huyện ư? Tại sao lại có thể trở về nhanh như vậy? Nhưng mẹ ta nào có chịu thua, vẫn dùng ngôn từ khó nghe chửi mắng.

Triệu Hiền đỡ mẫu thân dậy, cơ bản không hỏi gì nữa. Bởi y biết Thường Diễm lắm le hai con gà mái đẻ trứng nhà y không phải ngày một ngày hai. Chắc hẳn hôm nay thừa dịp y vắng nhà, liền mò sang trộm, nhưng lại bị mẫu thân y phát giác nên mới có một màn giãy chết như thế.

Tuy rằng Thường Diễm liên tu chửi bới, nhưng Triệu Hiền vẫn không hề quan tâm. Y chỉ lạnh giọng nói: “Thường Diễm, ta cảnh cáo bà. Nếu còn dám động đến mẹ ta, còn muốn làm phurong đầu trộm đuôi cướp, đừng trách ta đánh gãy chân bà!”

Người bên cạnh vậy xem thấy Triệu Hiền trở về mới dám mở mồm phụ họa: “Đúng rồi! Mẹ Triệu Hiền bị bệnh, vì không có tiền mua thuốc bỏ chỉ còn cách lấy trứng gà ăn qua ngày. Nếu người lại len lén trộm đi thì ngay cả sức sinh cũng không bằng nhá!”

Thường Diễm nghe xong liền nổi giận: “Người chớ mớ vào chuyện ta làm gì? Đừng có ăn com nhà vác tù và hàng tổng!”

Mọi người thấy mẹ ta vô liêm sỉ như vậy, trộm gà thì chớ lại còn to tiếng nên bọn họ bắt đầu chỉ trích ngược lại, chưa kể còn có vài người là hàng xóm của mẹ. Bị đám đông buộc tội, Thường Diễm túm quần mà ngồi ăn vạ trên đất, vỗ đùi khóc than: “Đương gia, người mau tới đây! Bọn họ đều bắt nạt ta... hu hu, ta không thiết sống nữa!” Thường Diễm vốc người bẽ thế, ngay cả khóc cũng vang dội âm thanh, thật sự đủ làm chấn động cả thôn.

Đám đông lùi về sau một chút, miễn cho thùng mành nhĩ vì tiếng hét. Tiếp theo, một nam nhân trung niên dẫn theo hai đứa con trai bước vào. Thấy Thường Diễm ngồi khóc thút thít, gã liền cả giận mà tóm lấy cổ áo Triệu Hiền, xé toạc đi. Hai đứa con của gã cũng lao lên thượng cẳng chân hạ cẳng tay với Triệu Hiền.

Hồng Loan tuy rằng tức giận, nhưng với một vị thần tiên như cô – chuyện người phạm không thể nhúng tay nhiều, chỉ có thể đứng đằng xa nghĩ cách. Sau đó, cô vung ra thật nhiều luồng sáng màu đỏ xuyên vào tâm trí thôn dân. Có thể, bọn họ sẽ làm theo sự điều khiển của cô, mà khi cô thu lại pháp lực thì bọn họ sẽ quên sạch chuyện này.

Triệu Hiền tuy rằng không yếu nhưng lấy tình huống một chơi ba thì đúng là không chơi được. Y bị trúng một đám vào mặt, cũng may mọi người xông vào khuyên can, bấy giờ một nhà bốn người Thường Diễm mới hùng hổ bỏ về. Lúc này Hồng Loan mới hiện thân đi vào sân trong, neho mắt nhìn đám đông tản ra.

Cô bỗng nhiên phát hiện người ở Triệu gia thôn đều mập mạp vô cùng, không ngoại trừ ai. Mảnh đất này nhìn qua rất nghèo nàn cằn cỗi, người trong thôn đời sống cũng không khá khẩm là bao, vậy thì vì cái gì mà bọn họ lại béo như thế? Hồng Loan nghĩ mãi, nghĩ mãi cũng chẳng xong.

Màn đêm dần buông xuống, ánh trăng sáng ngà soi rọi nhân gian, tạo thành những vệt tinh quang mờ ảo trên mặt đất.

Trên bàn com chỉ có hai quả trứng gà xa xỉ, còn có một nồi nhỏ đựng cháo loãng. Hồng Loan tuy rằng đã tu đến tịch cốc cảnh giới, nhưng bản tính thích ăn uống vẫn khiến cô ngày nào cũng phải ăn com. Tuy nhiên nhìn bữa tối nhà Triệu Hiền khan hiếm như vậy, cô cũng không góp thêm miếng ăn làm gì.

Hồng Loan đứng dậy đi ra sân, hai tay lật ngửa, vô số sợi đỏ theo lòng bàn tay cô tung ra, lần hút vào bóng đêm dày đặc, rẽ nhánh đi bốn phương tám hướng. Cô muốn mau chóng tìm được mối nhân duyên của Triệu Hiền, hoàn thành nhiệm vụ sư phụ giao cho rồi mau chóng rời khỏi đây.

Tơ hồng bay xa trăm dặm có thừa, thế nhưng không có chút nào dao động, hiển nhiên phạm vi trăm dặm này không có ai gắn liền định mệnh của Triệu Hiền. Hồng Loan vừa định thu lại dây tơ hồng, lại phát hiện mấy sợi tơ hồng ở hướng nam của mình có người ăn. Đúng thế, tiên lực ngưng tụ tơ hồng lại có người ăn, và rồi biến mất vô tung vô ảnh. Thậm chí Hồng Loan cố gắng triệu hồi, dây tơ hồng cũng không hề quay về...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lão Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Thiên địch của Hồng Loan

Hồng Loan ngần ngừ đứng dưới ánh trăng nửa buổi. Rõ ràng tơ hồng của cô là do tiên lực ngưng kết tạo thành, người bình thường sẽ không thể nhận ra,

đừng nói chi đến chuyện bị ăn mất. Chẳng lẽ... trong thôn này có quỷ? Cô nhớ tới đám thôn dân mập mạp dị thường kia, bất chợt cảm thấy lạnh sống lưng. Nhưng chính lòng hiếu kỳ lại thúc đẩy cô muốn điều tra sự việc.

Vệt sáng của mặt trăng lạnh lẽo phủ đầy trên đất, chậm rãi chảy xuôi, theo gió lay động thành những đường cong kỳ lạ. Hồng Loan ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, nhưng ngoại trừ ánh trăng cô tịch ra, quả thật cái gì cũng đều không có.

Chờ đã, ánh trăng! Hồng Loan chăm chú quan sát những vệt sáng lưu động trên mặt sân, dường như nó đang phát quang rất khẽ. Cô cúi người xuống, hai mắt mở to cẩn thận nhìn, phát hiện trên mặt đất không phải ánh trăng mà chính là vô số tiểu trùng từ quy tụ thành ngàn vạn đại quân dày đặc. Trùng từ này lớn có, nhỏ có, toàn thân đều trong suốt, chỉ có hai con mắt quỷ dị kia là màu đỏ. Ngoài ra chúng có rất nhiều chân, còn có rất nhiều lông tơ màu trắng, ở trong bóng đêm di chuyển thật nhanh về phía trước.

“Á...” Hồng Loan giật nảy mình, sợ hãi thét lên một tiếng chói tai. Ấy vậy cả thôn vẫn chìm trong im ắng, chẳng ai đi ra xem xét sự tình. Thôn trang vừa rồi còn đang ồn ào mà giờ lại yên tĩnh đến kỳ lạ.

Bình sinh Hồng Loan sợ nhất là trùng từ. Tuy rằng trùng từ nhỏ như con kiến, không có gây hại đến cô thì cô vẫn sợ. Huống chi... mấy đoàn trùng từ này đều là đối thủ cường đại, số lượng lại đông, Hồng Loan quả thực cảm đầu chạy trời chết.

Xa xa núi non tối mù mịt, rừng cây lờ mờ ẩn nấp quỷ dị giống như muốn chọn người để lôi vào. Lá cây theo gió suồng sã đong đưa, phát ra thanh âm xào xạc, chẳng khác nào tiếng khóc than của quỷ.

Hồng Loan bị dọa phải chết, bèn lớn giọng gọi tên Triệu Hiền. Cuối cùng dưới ánh trăng bạc, cô đã tìm thấy Triệu Hiền đang giặt áo bên bờ sông. Nước sông thật lạnh, khí trời tản ra một tầng sương mù màu trắng, lạnh lẽo bao phủ toàn bộ mặt sông trong bóng đêm.

Bờ sông có một chiếc thùng gỗ, còn có một nửa quần áo đã được giặt, nhưng Triệu Hiền lại không có ở đây.

Hồng Loan vừa muốn mở miệng quát to thì phát hiện ra đằng xa có hai bóng dáng đang ẩn hiện nơi đó. Cô bước lại gần, thấy trên mặt đất là một nam tử đang hôn mê, còn Triệu Hiền áp sát vào mặt hắn không biết đang làm gì.

Tuy rằng chưa rõ mười mươi, nhưng Hồng Loan cảm thấy mình không nên quấy rầy bọn họ. Vừa rồi cô bị trùng từ dọa cho mặt cắt không còn hột máu, cho nên bây giờ rất cần một chỗ dựa để có thể vỗ về con tim yếu đuối mỏng manh.

Vì thế Hồng Loan tiến đến gần hơn một tẹo: “Triệu Hiền, đệ đang làm gì?” Nhưng lời còn chưa dứt, nhờ ánh trăng mà cô thấy rõ một tình huống động trời – Triệu Hiền môi kề môi với nam tử kia, còn áp lên thân gã nữa.

Mà lúc này nam tử vốn chết lâm sàng kia cũng dần tỉnh lại. Hai người vẫn đang liên môi, vì thế nhất thời nảy sinh xấu hổ.

Nam tử kia muốn đẩy y ra, nhưng thân hình của Triệu Hiền giống như ngọn núi, không sao lay chuyển. Ba người lại há hốc mồm ra, sau đó đồng loạt khép mồm lại.

Giọng nói Hồng Loan ngập tràn kinh ngạc: “Triệu Hiền, hần... hần ta là nam nhân!” Hàm ý mắt nhìn người của người có vấn đề rồi sao, ngay cả nam nữ cũng không phân được.

Nam tử kia nói không kịp hô hấp: “Xéo ra, tên mập chết bầm này!”

Triệu Hiền đầy bất đắc dĩ trả lời: “Hần rơi xuống nước. Đệ... đệ lo hần vong mạng nên mới...”

Ba người ngó chòng chọc nhau nửa canh, chợt Hồng Loan nhớ đến những con trùng từ ngo ngoáy thật hãi, liền vung tay nói: “Được rồi, đệ ta cứu người, nay người bình an vô sự thì mau chóng đi đi!” Dứt câu, cũng không thèm nhìn kẻ nọ, ngược lại bôn chôn kéo tay áo Triệu Hiền, lấp ba lấp bập: “Thôn trang... các người... có rất nhiều trùng từ. Chúng bò ra từ miệng giếng, rất nhiều, rất nhiều... dọa chết ta...”

Triệu Hiền nghe xong chỉ bật cười: “Trong giếng đều là nước, sao lại có trùng từ được.”

“Thật đó! Ta không lừa đệ. Hơn nữa thôn dân đều mập mạp bất thường, ta nghĩ việc này có liên quan đến trùng từ.”

“Người nói có phải là nó hay không?”

Nam tử rơi xuống nước bỗng nhiên xen vào. Hồng Loan quay đầu nhìn về phía gã. Người này ước chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn, vận y phục hoa văn màu xanh; hần cũng là con nhà quyền quý.

Nhưng Hồng Loan quan sát gã không phải vì gã đẹp mắt, mà là bàn tay trắng trẻo của gã đang bóp lấy một con trùng từ trong suốt cổ sức giãy dụa trong không gian. Nó kêu lên vài tiếng ghê rợn, sau đó phun ra luồng khói trắng, khiến cho nam tử vừa mới tỉnh lại lâm vào hôn mê.

Nó bò lên người nam tử, vùi gấu ở bụng liền vuron ra đâm vào da, bắt đầu hút máu. Từng ngum, từng ngum đỏ thẫm nhanh chóng tràn ngập hình thể nó, khiến hình thể vốn trong suốt đã trở nên hồng hào, trong bóng tối tản ra màu sắc vừa tươi đẹp, vừa kinh hãi; quỷ dị mà buồn nôn.

Hồng Loan lại thét ầm lên, Triệu Hiền đứng bên cạnh bị cô dọa đến mức muốn văng cả giới tính ra ngoài. Nhưng rất nhanh y trấn tĩnh được, lá gan cũng bạo hơn, dùng cành cây đập rút con trùng từ đang điên cuồng hút máu người, sau đó vung chân giẫm nát trùng từ. Máu tươi tung tóe thật nhiều, còn bắn lên giày Triệu Hiền vài giọt. Bình sinh y vô cùng quý trọng quần áo, giày tất của mình. Nhưng lúc này đây y bất chấp, bởi vì Hồng Loan tỷ ty đang sợ hãi

khóc lóc thảm thương. Triệu Hiền giữ chặt tay cô, trấn an nói: “Không sao, tỷ tỷ. Trùng tử chết rồi, tỷ đừng gào nữa.” Y lo lắng nếu cô cứ than khóc như vậy sẽ vô tình gọi quỷ tới.

Mà Hồng Loan cứ âm ỉ như vậy. Thực tế chứng minh, một bóng quỷ cũng chẳng có, người trong thôn cũng chẳng ai ra, thậm chí còn không có động tĩnh gì.

Hồng Loan thê lương gào thét giữa đêm tĩnh mịch, tay cô run rẩy chỉ vào ánh trăng trên mặt đất, nom nớp lo sợ nói không thành lời. Còn chất giọng thì cứ như đâm vào tai người nghe.

Triệu Hiền theo hướng đó nhìn kỹ, chợt phát hiện ra ánh trăng đang chuyển động là vô số trùng tử ập đến như thủy triều, đông đúc bỏ đi. Bấy giờ y mới tin tưởng lời Hồng Loan nói. Để tránh lãng phí thời gian, y vừa vác nam tử đang hôn mê, vừa giữ chặt Hồng Loan chạy lên núi.

Xung quanh Triệu gia thôn đều là núi, địa hình cằn cỗi, không có bóng người, hiển nhiên trùng tử sẽ không theo đến. Cả hai chạy cả một đoạn đường dài, cho tới khi không còn nhìn thấy trùng tử, lúc này Hồng Loan mới thở phào một hơi. Khi vừa tới nơi an toàn thì Triệu Hiền đã buông bỏ họ: “Tỷ tỷ! Tỷ và vị công tử này cứ ở đây chờ, đừng quá lo lắng. Để trở về giúp mẹ và thông tri các hương thân phụ lão nhanh chóng sơ tán rồi sẽ quay lại.”

“Ai...ai...” Hồng Loan còn chưa kịp nói, bóng dáng mập mạp của Triệu Hiền đã chẳng thấy đâu.

Nhìn bốn phía tối đen như mực, bóng cây quỷ mị quay vòng, còn có nam tử hôn mê bất tỉnh... Hồng Loan quả thật khóc không thành tiếng. Cô vốn chỉ là một chân sai vặt cho Nguyệt lão, đến đây vì kết duyên cho Triệu Hiền, nhưng sao bây giờ lại rơi vào tình cảnh này chứ???

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lão Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Yêu quái xuất ẩn

Cỏ cây trên núi dập diu trong gió đêm, phát ra những âm thanh xào xạc. Tán cây giống như đang nhe nanh múa vuốt, chực chờ lôi kéo nạn nhân xấu số vào trong. Đẳng xa còn có tiếng gầm của dã thú không dứt bên tai.

Hồng Loan càng lúc càng sợ, tiến lên dùng hết sức bình sinh đập vào nam tử đang hôn mê bất tỉnh. Nhưng do gã bị trúng khói độc của quỷ trùng, cho nên mặc kệ Hồng Loan đá, đánh thế nào cũng không tỉnh lại.

Hồng Loan bó tay, đành phải xuất ra một luồng tiên khí, dẫn vào người gã. Chốc sau, gã chậm chậm mở mắt, sau khi nghe hết mọi chuyện vừa xảy ra còn muốn lập tức xuống núi đi tìm Triệu Hiền.

“Y là ân nhân cứu mạng của ta. Bây giờ y gặp nạn, ta không thể khoanh tay đứng nhìn.”

“Nhưng bên dưới nhiều trùng tử lắm...” Hồng Loan cứ tỉnh gã cũng chỉ vì ở trên núi một mình thì cô thực sợ. Nay gã muốn rời đi bỏ cô đứng trơ trọi, trời ơi, nghĩ tới liền muốn khóc tiếp!

Nam tử không rồi để phân trần, gã bật dậy rồi vội vàng xuống núi. Hồng Loan nhìn bốn phía núi rừng tối đen như mực, chỉ còn cách cắn răng đi theo sau.

Xuống lưng chừng dốc, bọn họ thấy Triệu Hiền cố gắng cõng hai người trên lưng, đến sườn núi thì lại bỏ xuống, tiếp tục đi cõng những người còn lại. Hiển nhiên thôn dân lâm vào hôn mê, có kêu cũng không dậy nên trước mắt y cứ cõng bọn họ đến nơi an toàn.

Mẫu thân Triệu Hiền cũng sớm tỉnh lại. Bà đang coi sóc những thôn dân, và Triệu Hiền thì đã sớm xuống núi. Y mập mạp như vậy, hơn nữa còn khuôn khuôn vác vác liên tục khiến y hít thở không thông. Tiết trời giá lạnh, đầu và mặt y đều đầm mồ hôi.

Hồng Loan bỗng nhiên đâm ra hồ thẹn. Triệu Hiền vốn chỉ là một phạm nhân mà còn dám nhảy vào dầu sôi lửa bỏng; ngược lại cô thân là thần tiên nhưng vừa nhát gan, vừa ngại phiền. Nghĩ thế, Hồng Loan chợt cảm thấy vững vàng hơn, cho nên quyết định cùng bọn họ đi vào thôn.

Bấy giờ đám trùng tử trong suốt đã hút đủ máu người nên hình thể chúng chuyển thành màu đỏ thẫm. Chúng bò nhanh trên mặt đất, hướng tới giếng nước duy nhất trong thôn.

Nam tử kia nói với Triệu Hiền: “Diệt cỏ phải diệt tận gốc, chỉ có giết sạch đám trùng tử này mới có thể cứu được thôn dân.”

Hai người liền đi nhặt gậy gộc đánh trùng tử, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Hồng Loan né khỏi chỗ nhảy nhua kia, chỉ nhìn chăm chăm về miệng giếng đằng trước. Lời nói của nam tử áo xanh như lớn vồn trong đầu cô — diệt cỏ phải diệt tận gốc. Mà hiển nhiên đám quỷ trùng này chỉ là đồng lõa, kẻ cầm đầu thực sự vốn đang ẩn mình trong đáy giếng đen ngòm.

Hồng Loan vung tay kết thành những luồng tiên lực màu đỏ, cô bắn về phía miệng giếng nhằm trấn giữ và gây thêm áp lực vào lòng giếng. Bỗng nhiên

nước trong giếng dần dần cuộn trào, Hồng Loan cũng nghe thấy từng đợt gào thét phần nộ vang vọng từ chốn thăm sâu. Đám quỷ trùng càng không bỏ loạn nữa, ngược lại run rẩy quỳ rạp trên mặt đất, tựa như đang rất sợ sệt điều gì.

Trùng tử không bỏ đi, Triệu Hiền càng điên cuồng đập chúng. Ấy vậy nam tử áo xanh kia tỉnh ý hơn, gã dùng tay lại, liếc chùng giếng đen, sau đó quay sang nhìn Hồng Loan bằng ánh mắt đầy nghi hoặc.

Trán cô ướt đầm mồ hôi, bởi việc duy trì một lượng tiên lực cường hãn khiến cô có phần kiệt sức. Tuy nhiên Hồng Loan không muốn thu tay, vẫn liều mạng như cũ tạo áp lực lên giếng.

Lát sau, dòng nước cuộn cuộn trời dậy, tràn ra mặt đất, rửa trôi đi xác của trùng tử lẫn máu tanh.

Nước càng lúc càng chảy mãnh liệt, tựa hồ đã ngập đến mắt cá chân. Tiếp theo, một con quái vật đỏ lờn bò ra từ giếng nước. Nó có bốn chân, trên lưng vô số xúc tua màu đỏ dài ngoằn đang cuốn khúc ở không trung. Ánh mắt của nó giống như ánh mắt của loài người. Một đôi mắt lạnh lẽo, u tối làm Hồng Loan cảm thấy bủn rủn không thôi.

Nó bò trên mặt đất, xúc tua trên người duỗi thẳng, lập tức hòa vào cơ thể quỷ trùng. Máu tươi theo xúc tua chảy vào người nó, khiến thân thể nó càng thêm đỏ rực. Vô số xúc tua cật lực hấp thụ máu từ đám trùng tử ngoằn ngoằn nằm rạp kia.

Vốn thấy trùng tử đã sợ trời chết, giờ đào ra thêm một con quái vật kinh hãi như vậy khiến Hồng Loan càng thêm hoảng hơn; mà nó thì đang nhảy bật lên ba thước, lao tới chỗ mọi người.

Nam tử kia liền rút một thanh nhuyễn kiếm bên hông, liên tục vung tay chém rụng mấy chục sợi xúc tua của nó. Quái vật bị nhận đòn đau liền phát ra những tiếng gầm ghê rợn. Nó vòng khỏi chỗ nam tử, lập tức có ý định tấn công vào tiểu cô nương mặt xanh như tàu lá chuối đứng ở cạnh bên.

Hồng Loan cũng hiểu được đây tơ hồng của mình rốt cuộc là do nó nuốt. Hiển nhiên nó biết cô là thiên tiên nên muốn hút cạn tiên lực từ cô. Hồng Loan toan bỏ chạy, nhưng đầu gối đã sớm nhũn ra. Cô muốn dùng tiên lực để chống trả, nhưng sợ quá lại quên sạch cách thi triển, bấy giờ chỉ biết gào và hét ==

Đám trùng tử phản kích bò về phía Hồng Loan, nam tử kia cùng Triệu Hiền muốn xông lên giải cứu cũng không thành. Cơ bản họ chỉ là người trần mắt thịt, làm sao có thể chiến đấu với yêu ma. Rồi họ bị mấy sợi xúc tua nhầy nhụa điên cuồng quấn lấy ném sang chỗ khác.

Hồng Loan bị dọa đứng như trời trồng, ngay cả hét lên cũng không còn hơi sức nữa. Cô cạn lời nhìn nó, nửa ngày sau mới lắp bắp nói ra: “Ta... ta là thượng tiên tinh quân Hồng Loan. Ta... là thần tiên, ngươi là yêu quái... nếu dám gây sự với ta, sư phó ta đến... nhất định sẽ phanh thây ngươi thành vạn đoạn!”

Hồng Loan sợ tới mức đem lời nói thườ nhỏ của Thanh Loan lặp lại không sót một chữ. Đáng tiếc quái vật kia còn chưa tu luyện thành tinh, nó nào nghe hiểu điều gì! Nó chỉ biết tiên lực của cô đang hấp dẫn nó, và nó muốn hút cho cạn sạch.

Những chiếc tua dài đỏ sẫm hướng về phía thất lưng Hồng Loan cuộn lấy, nháy mắt đã giữ chặt cô. Cô cảm thấy bả vai mình thật đau, thật lạnh, hiển nhiên là xúc tua của nó đã đâm vào thịt cô. Tiên lực hòa lẫn máu tươi dần dần bị rút đi khiến Hồng Loan sức tàn lực kiệt. Rồi cô ngã gục trên đất, mơ hồ nhỏ giọng ní non: “Sư phụ mau cứu đồ nhi... sư phụ...”

Sau đó, Hồng Loan đã thấy cơ thể mình không còn đau, xúc tua lạnh như băng cũng dần dần tan biến. Chẳng lẽ... Hồng Loan gắng gượng ngẩng đầu, trước mắt cô chính là dung nhan của vị sư phụ tuần mỹ phi phạm, phong hoa tuyệt đại. Nguyệt Phong sư phụ, cuối cùng ngài cũng tới rồi sao? Hồng Loan khó tin dụi dụi mắt, còn Nguyệt Phong thì nhìn cô bằng đôi con ngươi đầy bất đắc dĩ.

Hồng Loan dùng hết sức bình sinh bỏ nhào vào lòng sư phụ, ôm chặt lấy thất lưng hãn, gào khóc từng hồi: “Sư phụ... ngài nghe ta kêu cứu thật sao? Sư phụ, nếu ngài đến trễ một bước, chỉ sợ cả đời này không còn gặp lại ta...”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lão Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đồ nhi không tiên đồ

Nguyệt Phong ghét bỏ đẩy cô ra: “Sau này ngươi đừng nhận mình là đồ đệ của ta. Ngay cả trí lực để đấu với trùng tử còn không có, càng ngày càng không có tiền đồ.”

Quái vật tuy rằng không có nhận thức, nhưng đối mặt với tiên lực cường đại của Nguyệt lão, nó vẫn sợ hãi vài phần, thấp thỏm muốn xoay người bỏ trốn. Mà hãn cũng không cản trở nó, chỉ đưa tay phất nhẹ mấy cái đã thấy bạch quang bao phủ đầy trời tạo thành một kết giới vững chắc. Trùng tử kia bò bên trái rồi lại bò sang phải, nhưng bò kiểu gì cũng không thoát được.

Nguyệt Phong khoanh tay, nhìn Hồng Loan nói: “Giết nó đi.”

Hồng Loan liều mạng lắc đầu.

“Nó tu luyện nhờ hút máu người phạm, chẳng biết đã hại chết bao nhiêu kẻ vô tội, nay ngươi còn muốn để nó sống gây họa cho nhân gian?”

Hồng Loan liên tục lắc đầu, nơm nớp lo sợ không dám tiến lên. Nguyệt Phong nhẹ nhàng đưa tay cảm lần tóc rối kia để ra đằng sau, khuyên nhủ: “Hong Loan, nếu ngươi không chiến thắng nỗi sợ của bản thân, thì ngươi mãi là kẻ bại trận. Sư phụ cũng không thể vĩnh viễn ở cạnh ngươi, không thể lúc nào cũng kịp thời xuất hiện.”

Đương nhiên Nguyệt Phong sẽ không nói cho cô biết, lúc hần đang đọc sách ở núi Nguyệt Tuyền, bỗng dưng ngực đau nhói từng cơn. Hần cảm giác Hồng Loan đang gặp nguy hiểm nên liền tức tốc chạy tới. Bấy giờ khi nghĩ lại hần vẫn thấy kinh hoàng, nhờ mà đến chậm một bước thì đồ nhĩ của hần đã hôn phi phách tán, mãi mãi không còn gặp lại. Nghĩ đến việc mình và đồ nhĩ ngốc nghếch phải vĩnh biệt nhau từ đây, tim hần quặn đau không tả xiết, đau tới mức chân mày nhàu chặt.

Thấy Nguyệt Phong nhăn mày, cô sợ làm cho hần thất vọng nên chỉ còn biết kiên cường tiến lên, còn hần đứng phía sau cổ vũ: “Đừng sợ, sư phụ ở đây này.”

Câu nói ấy như tiếp thêm rất nhiều sức mạnh cho tiểu cô nương, đứng vững, sư phụ ở đây thì mình sợ gì không thử. Rồi Hồng Loan như một cơn gió, nhẹ nhàng phi tới con quái vật kia.

Tuy rằng trùng tử sợ Nguyệt Phong, nhưng đối với Hồng Loan nó không có nửa điểm e ngại. Thấy cô tiến gần, nó liền nhớ đến máu tươi thơm ngọt và tiên lực của cô, vì vậy phóng ra vô số những xúc tu ghê rợn.

Hồng Loan bị dọa toan muốn quay đầu chạy trốn, nhưng nghĩ tới việc sư phụ vẫn còn đây, nếu bản thân tỏ ra yếu đuối sẽ khiến hần chán chường, vì vậy cô dùng hết sức bình sinh đối đầu cùng nó.

Hồng Loan vung tay bắn ra rất nhiều dây tơ hồng, ở không trung dệt thành một chiếc lưới vĩ đại, nhốt quái vật kia vào trong. Tơ hồng cuốn lấy thân thể xấu xí và thịt chặt, chặt đến cửa sâu vào thịt da, đem cả hình khối khổng lồ kia trở thành một đống bánh. Quái vật bị đau găm lên thảm thiết, xúc tu nó vươn dài ra mấy trượng quấn lấy Hồng Loan.

Hồng Loan hóa phép, một thanh đại đao xuất hiện trong tay cô. Cô nghiêng rặng vung đao loạn vũ, một bên chặt rụng hết những xúc tu đang gây áp lực với mình, một bên vẫn duy trì tơ hồng trận pháp.

Trùng tử đau đớn buông xuôi, những xúc tu bên thắt lưng Hồng Loan vô lực ào ào cháy xuống.

Lưới hồng càng thu càng chặt, cuối cùng ‘âm’ một tiếng nổ lớn, quái vật nổ tan biến thành tro. Nhìn thấy nó đã châu trời, Hồng Loan bèn quay đầu cười thật vui vẻ: “Sư phụ, ta đã hóa kiếp cho nó rồi. Ta...” Lời còn chưa hoàn chỉnh, thân thể cô đã đổ rạp trên đất, lăm vào hôn mê.

Lúc Hồng Loan tỉnh dậy đã là rạng sáng ngày mai, ánh nắng mặt trời xuyên qua song cửa mục nát, phủ lên gương mặt cô. Tuy rằng vàng dương ấm áp, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh giá trong người, duy chỉ có bả vai là không lạnh. Thì ra xiêm y của cô đã bị kéo xuống đến vai, để lộ một làn da trắng nõn nà. Bên ngoài, bàn tay ấm áp của Nguyệt lão nhẹ nhàng lướt qua vai cô.

Hồng Loan mơ màng nói: “Sư phụ...” Nói xong bèn đứng lên, y phục trên vai càng rơi thấp xuống.

Nguyệt Phong điềm tĩnh thu tay về: “Xúc tu của nó có độc.”

Hồng Loan tròn mắt một hồi mới hiểu được nguyên do sư phụ cởi áo của cô là để giúp cô trị độc. Mà thôi, không quan tâm nữa, bây giờ cô chỉ muốn nhào vào lòng sư phụ thôi.

“Sư phụ à, đồ nhĩ sợ gần chết!”

Lúc này Triệu Hiền cũng một vị nam tử mập mạp đi đến, nhắc trông thấy cảnh tượng kia liền cuống quýt muốn bỏ ra ngoài. Nguyệt Phong lạnh nhạt đẩy Hồng Loan rời khỏi người mình, còn nhanh chóng đem y phục của cô chỉnh cho tươm tất lại.

Hồng Loan không chú ý đến động tác của Nguyệt Phong, cô chỉ giật mình nhìn nam tử bên cạnh Triệu Hiền. Gã vận cẩm bào sắc xanh, rõ ràng là quần áo của chàng thiếu niên đêm qua... bây giờ nó được khoác lên người của gã, hơn nữa trông như sắp bực chỉ đến nơi vậy. Hồng Loan ngờ vực hỏi: “Ngươi là ai?”

Người nọ bất đắc dĩ cười, lại sờ sờ gương mặt. Hiện giờ gã béo đến hai mắt híp cả vào trong, còn cười như vậy tựa hồ các cơ đều chen chúc thành một khối, vô phương phân biệt ngũ quan.

Triệu Hiền thấy gã ngưng ngáp không trả lời, y bèn lên tiếng: “Tỷ tỷ nhớ vị công tử chúng ta gặp bên bờ sông đêm qua không, y...”

“Chờ đã!” Hồng Loan vung tay bảo y ngừng lại, chột cùi đầu lăm bằm, “người đêm qua đệ cứu bên bờ sông, sau đó y bị trùng tử hút máu... vì thế bị trúng độc trùng nên biến thành bộ dạng này đúng không?” Nghĩ vừa thông suốt, Hồng Loan thất thanh gào lên, cuống cuống sờ lấy mặt mình.

Triệu Hiền không đành lòng nhìn cô: “Tỷ tỷ, tỷ vẫn xinh đẹp... như trước đây.” Người thật dạ lúc nói dối luôn có một chút khó khăn.

Tuy rằng Nguyệt lão kịp thời trị độc cho cô, nhưng độc tố vẫn còn tiềm tàng trong cơ thể. Lúc Hồng Loan tỉnh giấc thì hần đã dừng rồi. Mặc dù dung

mạo cô không biến đổi lợi hại như nam tử áo xanh, nhưng đường nét thì béo hơn trông thấy. Khuôn trang vốn xinh đẹp nhỏ nhắn nay đã hơi tròn tròn.

Hồng Loan vuốt vuốt, cảm thấy mặt mình tròn như bánh bao, bĩu môi buồn bã: “Sur phụ, ngài xem...”

“Không sao cả, độc tố biến mất là ổn thôi.”

Hai mắt Triệu Hiền tỏa sáng, sùng bái nhìn Nguyệt Phong: “Tỷ tỷ, sur phụ của tỷ quá lợi hại, vừa nãy còn đánh chết con quái vật ghê tởm kia!”

Hồng Loan vỗ ngực: “Sur phụ tỷ đương nhiên lợi hại, nhưng yêu quái kia là do tỷ đánh.”

Mặt béo Triệu Hiền run run một chút, nhưng y nhớ rõ ràng tối qua Hồng Loan chỉ biết kêu gào ầm ĩ, hậu sự là do sur phụ dọn dẹp. Tuy nhiên tâm địa y thiện lương, không muốn làm Hồng Loan hụt hẫng nên đành gật đầu bừa.

Nguyệt Phong lấy ra một viên đan dược đưa cho y: “Người đem viên đan này ném vào giếng nước, để các hương thân phụ lão uống trước, ngày mai mọi thứ sẽ ổn.”

Triệu Hiền vui vẻ cầm dược cùng nam tử áo xanh đi ra ngoài, Hồng Loan khó hiểu nhử mày nhìn Nguyệt Phong: “Sur phụ, độc của trùng tử khiến thôn dân trở nên mập mạp, nhưng vì sao mẫu thân Triệu Hiền vẫn gầy?”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lão Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Rừng hoa đào kỳ quái

“Mẫu thân Triệu Hiền bệnh hoạn quanh năm, sức khỏe kém, cho nên quái vật kia sẽ không thích máu của bà. Đương nhiên không thích thì không hút, vì thế bà ấy không bị trúng độc.”

“À...” Hồng Loan được sáng tỏ nhưng trên mặt vẫn tràn đầy sự mất hứng. “Sur phụ à, ta đã dò qua, trong vòng phạm vi trăm dặm không có định mệnh của Triệu Hiền, vậy chúng ta đi đâu tìm vọ cho y?”

“Người đó ở ngoài ngàn dặm.”

Hồng Loan mở to hai mắt: “Xa thế nhỉ?”

“Người chớ lo lắng cho y. Người biết người y cứu là ai không?”

“Tên đầu heo đó là ai?”

“Hoàng đế Chu quốc, hoàng đế loài người.”

Hồng Loan giật mình ôm tin, nửa ngày mới lắp bắp: “Y... y là hoàng đế loài người, ta... ta đá y một cước chắc không sao đâu ha?”

Nguyệt Phong nhìn cô, im lặng. Hồng Loan nuốt nước bọt, cúi đầu: “Được rồi, là vài chục đá.”

“Y là Xích Uyên tiên quân lịch kiếp hạ phàm, người nên cầu nguyện y quên hết chuyện đã xảy ra, bằng không lúc trở về thiên đình, người nhất định thảm.”

Khi Nguyệt Phong bước ra trị liệu hương thân phụ lão trong thôn, nhưng Hồng Loan sống chết cũng quyết không rời khỏi phòng, chỉ mong tên hoàng đế kia sớm sớm lãng quên cô. Đương lúc buồn bực vô đầu, bỗng một thanh niên đáng người cao ráo xuất hiện.

Hồng Loan cau gắt nảy giờ, nay có người đến liền phần nộ quát: “Ai vậy? Ai mà tùy tiện xông vào phòng ta, có tin ta đánh người thành đầu heo không hả?!”

Người kia tự dung bị mắng, liền vô tội nháy nháy mắt trả lời: “Tỷ tỷ, đệ là Triệu Hiền đây.”

Hồng Loan nghe xong tròn mắt, còn đứng dậy đảo quanh y vài vòng. Người thanh niên này tuy rằng có chút hao gầy, nhưng đáng người cũng không đến nỗi tệ, gương mặt tuấn tú, nhã nhặn. Hồng Loan khó tin mở miệng nói: “Đệ... đệ đúng là Triệu Hiền!”

“Bèo nước gặp nhau, tỷ tỷ, y phải đi rồi, y muốn từ biệt tỷ.”

“Ai? Ai muốn đi chứ?”

“Chính là người mà chúng ta từng cứu ở bờ sông.”

Hồng Loan muốn khóc, cô chẳng muốn chường mặt ra ngoài, nhưng Triệu Hiền đã kéo cô đi ra. Người trong Triệu thôn thay đổi hình dạng, họ đều gầy hơn so với lúc trước, nhìn qua khiến cô chẳng biết ai là ai; chỉ có mẫu thân Triệu Hiền là vẫn không thay đổi.

Cửa thôn bấy giờ dày đặc quân lính, họ vũ trang những kiện giáp răn rỏi, màu bạc của giáp dưới ánh mặt trời lóe lên, tạo thành một vùng sáng lạ lùng. Và thanh niên hoàng đế kia, cũng chính là Xích Uyên tiên quân béo phì khi trúng độc, nay đã khôi phục lại hình hài. Gã vận cẩm bào, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng lông cừu đen, càng làm gã thêm khí vũ hiên ngang, cao quý bức người.

“Hong Loan cô nương, đa tạ cô đã chiếu cố ta hôm đó. Có vay có trả, nay cô nương muốn ta đền đáp thế nào đây?”

Hồng Loan đẩy đau khổ nói: “Người không cần cảm tạ, thật sự không cần đâu.” Tốt nhất quên ta luôn đi.

Xích Uyên nhìn cô đầy nghiến ngấm. Tuy rằng y lăm vào hôn mê, nhưng đau đớn trên cơ thể và những vết bầm xanh tím thì rất rõ ràng. Hơn nữa đêm đó chỉ có hai người bọn họ ở trên núi, không phải Hồng Loan giẫm đạp thì là ai? Một đế vương cao cao tại thượng bị dân đen đem ra làm bao cát luyện cước quyền, việc này gã nuốt không trôi.

Bởi lẽ Hồng Loan đã quay sang nói chuyện cùng mẫu thân Triệu Hiền, cho nên không thấy nét mặt hiểm hóc của gã.

Xích Uyên khẽ cười, cũng thôi nhìn cô, mà nhìn Triệu Hiền rồi nói: “Triệu Hiền, người có tâm nguyện gì hay chăng?”

Hồng Loan lắng tai nghe, chỉ sợ Triệu Hiền bỏ qua cơ hội tốt ngàn năm có một. Tuy rằng Xích Uyên không nói rõ thân phận của mình, chỉ nói gã là tướng quân trên sa trường, lúc giao tranh bị ám toán rơi xuống nước; cả Triệu Hiền và người trong thôn đều không ai biết thân phận thực sự của gã ta.

“Tâm nguyện lớn nhất chính là được cưới một nàng dâu. Nàng ấy hiếu thuận với mẹ ta, yêu thương mẹ, vậy là đủ.” Cũng may Triệu Hiền là người chất phác, có sao nói vậy, dù không thân quen với Xích Uyên nhưng câu chữ vẫn thẳng như ruột ngựa.

Tìm Hồng Loan suýt rơi, mặc dù Xích Uyên không muốn để lộ thân phận, nhưng Triệu Hiền đã cứu mạng gã thì cô tin rằng gã sẽ lấy ơn báo đáp. Vì thế, Hồng Loan rất yên tâm trở về cùng Nguyệt Phong. Cô vung tay thu hồi lại tiên lực trong đầu thôn dân, nhưng ngay lúc thu tiên lực ở tâm trí Triệu Hiền, cô có phần lưu luyến. Một khi đã thu hồi tiên lực, y sẽ mãi mãi không biết cô ai và quên mất những chuyện đã từng.

Nhưng khi nhìn trộm về phía sư phụ, thấy hắn tỏ ra không hưởng ứng, cô chỉ có thể tiếc nuối thu đi.

Thiên đình tịch mịch gần chết, Hồng Loan không muốn quay về sớm vậy, liền năn nỉ sư phụ cho ghé huyện thành ăn vài thứ rồi về. Hiếm khi Nguyệt Phong không bác bỏ, cho nên Hồng Loan và hắn cùng nhau thông dong đi tới huyện thành. Lúc sắp đến, Hồng Loan bị một mảnh rừng hoa đào xa xa thu hút, bất tri bất giác rẽ vào rừng hoa kia.

Rừng hoa đào mệnh môn rộng lớn, trên cao mây tạnh trời quang, vô số cánh hoa phấn hồng rụng rơi trong gió. Ngoài ra còn có rất nhiều bướm bướm bay lượn dập dề, từng đàn từng đàn bay từ đóa hoa này sang đóa hoa kia, tạo nên khung cảnh nên thơ lãng mạn.

Hoa đào đồng đua trong gió, hoa rơi rớt rờ như mưa, dưới ánh mặt trời xoay quanh xoay quanh từng đợt. Hồng Loan không kim được mà quay cuồng trong biển hoa vài vòng, bàn tay bắt lấy vài cánh hoa, còn quay đầu nói với sư phụ: “Sư phụ à, ngài mau tới đây, nơi này đẹp quá đi mất!”

Cảm thán xong, lại gãi gãi đầu, chân mày hơi nhíu: “Mà lần trước ta và Triệu Hiền đi ngang, không phát hiện ra ở đây có rừng hoa tuyệt đẹp như này. Hơn nữa thời tiết đang mùa đông giá lạnh, tại sao hoa có thể nở rộ chứ?”

Hồng Loan còn chưa nói hết, Nguyệt Phong đã nhanh chóng vươn tay giữ lấy cô. Do không hề phòng bị nên bị kéo nhào vào lòng hắn, đụng một phát thật mạnh vào lồng ngực răn rỏi khiến chớp mũi đỏ bừng lên. Hồng Loan xoa xoa mũi của mình, khó hiểu nhìn hắn: “Có gì sao, sư phụ?”

Nguyệt Phong không trả lời, ngược lại đem cô áp sát mình hơn, gần như ôm cô vào trong ngực. Hồng Loan thôi không hỏi nữa, chỉ nắm chặt vạt áo y. Bởi vì nét mặt Nguyệt Phong lạnh xuống, hắn đang cảnh giác nhìn chung quanh. Mà Hồng Loan cũng biết hoài nghi của mình là đúng, quả nhiên nơi này có phần kỳ lạ.

Nguyệt Phong không nhìn cô, gương mặt lạnh nhạt của hắn hướng về chỗ sâu trong rừng hoa đào. Bỗng một trận cười quái dị vang lên, gió nhẹ hây còn âm áp nay đã trở nên điên cuồng thổi mạnh, âm thanh gào thét tựa như muốn xé toạc cả khu rừng. Luồng gió xộc tới cuốn đi vô số cánh hoa, đột ngột ào xuống giữa không trung, chẳng khác nào con thủy triều hồng phấn trào dâng, chuẩn bị nhấn chìm vạn vật.

Nguyệt Phong vung tay, tơ hồng phút chốc ngưng tụ thành lưới, chặn lấy luồng lực cực lớn kia. Nhưng lưới tơ hồng có vài khe hở, vì vậy hoa phấn len theo đó bủa vào. Những cánh hoa mềm mại, thơm ngát như đao kiếm đánh tới, từng mảnh từng mảnh cắt nát ống tay áo của Hồng Loan, cắt sâu vào cả thịt da trắng muốt. Máu tươi tràn ra, nhiễm đỏ; nhưng Hồng Loan vẫn kiên cường cắn chặt răng trong im lặng, bởi cô không muốn làm Nguyệt Phong bị phân tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lão Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Nam tử như hoa

Vô số cây đào bị nổ bay, vừa nẩy xa xa vẫn còn một rừng hoa đào, thế nhưng bây giờ chỉ còn một mảnh hỗn độn. Cánh hoa bị đánh tan tác bấy giờ đã hợp lại cùng nhau, tạo thành một con ốc hoa đào, từ phía chân trời hung hăng áp đến.

Một nam tử vận hồng y chậm rãi bước ra, y phục màu đỏ được điểm xuyết bằng màu vàng của nét viền, dưới ánh dương nhẹ nhàng lóe sáng. Vải vóc phất phật theo gió tung bay, vô số cánh hoa làm nổi bật sắc màu của y phục, vừa kiều ngạo, vừa cao quý.

Hồng Loan ngần ngại nhìn, ngay cả cánh tay bị thương cũng chóng quên – chỉ vì nam tử kia thật đẹp. Nguyệt Phong đã tuần mỵ lạ thường, như thi như họa, phiêu dật thanh nhã. Mà người nọ cũng không hề thua kém, ngũ quan tinh xảo tựa như phấn điều ngọc mài, dung nhan vẹn toàn không tỳ vết.

Nguyệt Phong như gió,

Người này như hoa.

Nam tử như hoa chợt cười rộ lên, nụ cười đẹp tựa muôn hoa đua nở, nét ngọt ngào làm lòng người mê luyến: “Nguyệt Phong, mấy ngàn năm người không rời khỏi núi, muốn đón tiếp người cũng chẳng dễ dàng.”

Nguyệt Phong bình thản đáp lời y: “Cho nên lúc người biết đồ nhi ta xuống núi, liền dùng kế dẫn ta đến đây. Người biết nàng sợ nhất là trùng tử, bèn cố ý phái một độc tu trùng đi gây họa ở Triệu gia thôn.”

Nam tử kia cười càng thêm vui vẻ, nhưng ánh mắt thì lạnh như băng: “Người hiểu rõ như vậy nhưng vẫn chui đầu vào lưới, xem ra nàng rất quan trọng với người.”

“Ân oán của chúng ta không liên quan đến nàng, nàng vẫn là một đứa bé.”

Hồng y nam tử chợt liếc nhìn Hồng Loan, cô chợt cảm thấy người mình như bị sét đánh. Vừa tê dại, càng không thể cử động.

Nguyệt Phong đứng ra phía trước, chắn tầm mắt của y dành cho cô, đồng thời khẽ nói: “Hồng Loan, người về trước đi.”

“Quân Dao, chúng ta nên tìm địa điểm khác. Nếu làm tổn hại đến người phạm, Thiên đế trách tội, lúc đó người không gánh nổi đâu.”

Nam tử áo hồng tên Quân Dao lại bật cười, giọng cười vang vọng khắp nơi, rừng hoa đào trong khoảnh khắc đã bị phá hủy hoàn toàn. Những cây đào nổ tung, để lại trên mặt đất nhiều hố tròn sâu hoắm. Tàn tro bay mù đầy trời, khắp nơi đều là khói bụi. Hồng Loan kịch liệt ho khan, chờ hết thấy bụi tro tan biến, cô đã không còn nhìn thấy hai bóng dáng kia đâu.

Chỉ một điệu cười mà đã kinh hồn như vậy, hơn nữa xem ra y có thù oán với Nguyệt Phong. Hồng Loan càng nghĩ càng lo sợ, dáo dác chạy đi tìm xung quanh, rốt cuộc vẫn không có manh mối gì. Cô triệu hồi mây trắng, nhảy lên bay giữa không trung, chăm chăm quan sát tam giới lục đạo.

Quân Dao pháp lực vô biên, y có thể tạo ra một rừng ảo ảnh hoa đào đáng gờm như thế, quả nhiên không phải hạng tầm thường. Nguyệt Phong sư phụ còn sợ sẽ làm tổn hại đến nhân chúng ở nhân gian, đề nghị đi nơi khác, nghĩa là ngài sẽ cùng Quân Dao đại chiến. Xem chừng động tĩnh sẽ rất lớn đây.

Xa xa sấm rền cuộn cuộn, âm thanh đinh tai nhức óc một hồi. Ban đầu Hồng Loan còn không để ý, chỉ nghĩ rằng thiên lôi đang tiến hành tạo mưa. Nhưng lâu thật lâu sau cũng không có giọt mưa nào, dường như có gì hơi sai sai thì phải.

Cô cuồng quát cười mây bay qua bay lại. Dưới núi Kỳ Lam sương khói lượn lờ, che khuất dòng nước xanh biếc. Hồng Loan ở đám mây trên cao nhìn xuống, cô cảm nhận được sát khí tràn lan. Pháp thuật cường đại phá hủy cây cối bạt ngàn, còn có âm thanh long trời lở đất. Cát bay tứ tung, vô số những mảng đá thật lớn vỡ vụn từ khe núi, tạo thành một khung cảnh tàn khốc, hỗn độn.

Núi Kỳ Lam chim bay cá nhảy, sinh vật hoảng sợ di tán tứ phương. Hồng Loan tiếp tục hạ mây xuống, cô muốn xem hai người họ đã ra sao rồi.

Cảnh vật vốn non xanh nước biếc đã đổ phé, hoang tàn; chung quanh có rất nhiều ngọn núi bị phá hủy, đại thụ bật gốc che trời, ngã rạp trên đất. Thật nhiều hoa thơm cỏ lạ cũng bị núi đá vùi chôn, tầng đất màu nâu lộ ra thăm thẳm vật xanh rêu. Mấy ngả sông cũng bị ngọn núi rơi xuống, chặn đứng thủy lưu. Dòng chảy ngừng trôi, vắng vẻ trong tuyệt vọng.

Phạm vi mấy ngàn dặm núi Kỳ Lam đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Chốn bồng lai tiên cảnh bấy giờ chẳng khác nào địa ngục trần gian. Nhưng Hồng Loan cố gắng ngăn lại cơn sợ hãi của mình, bởi cô cần lo cho sư phụ.

Nguyệt Phong thông thả, ôn hòa, rất ít khi cùng người ta động thủ. Từ trước đến nay cô không hề biết pháp lực của Nguyệt Phong mạnh yếu ra sao, nhưng núi non trùng điệp đã bị tàn phá đến độ này. Sư phụ ra sao, Hồng Loan càng không dám nghĩ. Cô sốt ruột tìm kiếm xung quanh, chỉ hi vọng có thể tìm gặp sư phụ càng sớm càng tốt. Mãi lo âu nhìn bên dưới, suýt nữa cô đụng ngã ai đó. Cô ngẩng đầu lên, thấy một hồng y nữ tử cũng cười mây như đang tìm người.

Dung mạo của nữ tử này chìm sa cá lặn, kinh diễm không nói nên lời. Làn váy thướt tha tung bay trong gió, xinh đẹp hơn tiên.

Y phục đỏ thắm, quần lụa mỏng manh. Cổ áo mở rất thấp, lộ ra một đôi gò đầy đặn. Khuôn mặt tựa phù dung, hàng mi như liễu, ánh mắt đủ làm thần hồn điên đảo. Da thịt như tuyết, tóc đen vấn cao, châu ngọc trên đầu lung linh dưới ánh mặt trời, tản ra sắc hào quang chói lóa. Mỗi đo khẽ cong, vẻ đẹp

ngọc ngà không ai sánh kịp.

Nàng thấy Hồng Loan suy t và phải mình, có hơi mất hứng. Nhưng trông thấy tiên khí lượn lờ xung quanh cô thì kìm lại không nói năng gì, chỉ từ trên cao nhìn xuống rồi hỏi: “Tiểu nha đầu, ngươi có gặp một nam tử tuấn mỹ mặc hồng y không?”

Hồng Loan cảnh giác nhìn nàng. Sư phụ đối phó một mình Quân Dao đủ mệt, nếu người này là viện trợ của y thì tình thế của sư phụ chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?

“Ngươi là ai?”

Nữ tử hất nhẹ tóc mây, nũng nịu đáp: “Ta là thê tử của Quân Dao, tên Liên Giáng.”

“Thật à?” Hồng Loan có phần hoài nghi. Sư phụ luôn không tranh đoạt với đời, nay Quân Dao gây thù với hần hần phải là liên quan đến nhân duyên. Nếu vị thiên kiều bá mị mỹ nhân trước mắt này là thê tử của y, hần là thù oán giữa y với sư phụ sâu không tài nào nói nổi.

Liên Giáng bị chất vấn, nàng hơi dẫu môi trả lời: “Được rồi, là vị hôn thê.”

“Nguyệt lão kết dây tơ hồng cho ngươi, ngươi không vừa lòng sao?”

“Đương nhiên là vừa lòng rồi. Có thể cùng Quân Dao kết thành phu phụ, đó chính là tâm nguyện của ta.”

Hồng Loan thử thăm dò hỏi: “Nếu ngươi gặp Nguyệt lão, ngươi có chẳng nói chẳng rằng lao lên động thủ với hần không?”

Liên Giáng duyên dáng mỉm cười: “Đương nhiên cũng không nót. Ta cảm ơn hần còn không kịp, sao lại động thủ với hần! Tiểu muội muội đừng đùa nữa, nói đi, ngươi có gặp phu quân ta không?”

Hồng Loan chỉ vào núi Kỳ Lam: “Nguyệt lão và y đánh nhau bên dưới.”

Hiển nhiên Liên Giáng pháp lực cao hơn Hồng Loan rất nhiều, nàng vung tay, vô số cánh hoa giữa không trung hóa thành một con phi điều, chiêm chiếp lao đi. lát sau, phi điều lại bay trở về.

Liên Giáng và Hồng Loan bay theo hướng con chim, nhanh chóng tìm được vị trí của hai người bọn họ. Hai người đứng trên một khối đá may mắn còn sót lại, đối diện nhau.

Bên khoe miệng Quân Dao có vết máu trào ra, mà sắc mặt Nguyệt Phong cũng không tốt lắm. Mặt hần tái nhợt không còn chút máu, xem chừng một hồi đại chiến, cả hai đều đã tiêu hao pháp lực rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lão Bận Rộn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Dị quỷ đột kích

Hồng Loan lo lắng muốn đáp mây xuống xem Nguyệt Phong nhưng đã bị Liên Giáng giành trước một bước, nàng sốt ruột kêu lên: “Quân Dao, chàng bị thương ở đâu, mau để thiếp nhìn!”

Mà Quân Dao vừa trông thấy tuyệt sắc mỹ nhân xuất hiện, bị dọa thất kinh, y liền quay đầu bỏ chạy, nháy mắt đã không còn bóng dáng. Liên Giáng rung rung giật mình, liền vội vàng bay nhanh đuổi theo.

Nhìn một màn hí kịch vừa hết, Hồng Loan nửa ngày mới bắt đầu phản ứng với sư phụ mình. Cô hoảng hốt bước lên đỡ lấy sư phụ đang lung lay sắp ngã kia: “Sư phụ, ngài vẫn không sao chứ...”

Sắc mặt hần tái nhợt, thở hào hển nói: “Sao ngươi còn chưa quay về, còn dám chạy đến nơi nguy hiểm như thế.” Dứt lời, hần học một ngụm máu tươi.

Một gốc cây trên đất bị đứt nham nhơ, nay dòng máu của Nguyệt Phong vừa rơi xuống nó, nó liền khoe mạnh trưởng thành. Nó nở ra một đóa hoa xinh đẹp nhỏ bé, ngay lập tức trong vòng phạm vi trăm dặm cỏ đại hoa lá đều tỏa sáng bùng bùng, nở rộ vô số bông hoa đầy màu sắc.

Ở mệnh mông đất trời tan tác, giờ đột nhiên xuất hiện cảnh đẹp như vậy, nếu là ngày trước Hồng Loan sẽ hoan hô chạy tới chạy lui để ngắm nhìn. Nhưng lúc này đây cô không còn tâm trạng nào nữa.

Mặt Nguyệt Phong trắng bệch, cô đỡ hần ngồi xuống vệ cỏ non, quan tâm hỏi: “Sư phụ, y là ai, vì sao muốn làm hại ngài?”

“Y là thiếu quân ma tộc, mấy ngàn năm trước bị phi điều nhiễu loạn tơ hồng, chính là y.”

Hồng Loan khẽ nhíu mày: “Tuy rằng nhân duyên rối loạn, nhưng cũng đâu phải lỗi của ngài đâu. Hơn nữa y được may mắn cho một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, y còn cái gì bất mãn!”

Nguyệt Phong ho khan một tiếng: “Cho nên ta dặn người cẩn thận. Nhân duyên là chuyện hệ trọng cả đời, đừng sơ ý phạm vào sai lầm như ta.”

Lần này Hồng Loan gật đầu vô cùng trịnh trọng. Nguyệt Phong thi triển pháp lực, tiên lực tuyệt trắng theo người hắt hiện ra, bao quanh lấy hắn. Tiên khí lượn lờ xoay chuyển, làm giảm đi sự tổn thương huyết mạch trong cơ thể Nguyệt Phong.

Hồng Loan ngồi yên ngắm nghía một hồi, tâm hồn sớm đã bị hoa thơm cỏ lạ muôn màu thu hút. Rốt cuộc cô kim không được mà bật dậy, chạy tới hái vài đóa hoa, hóa phép nó thành một vòng hoa rồi nhẹ nhàng đội lên tóc hắn.

Mái tóc Nguyệt Phong đen dài có phần rối tung, nhưng do ánh sáng màu bạc chuyển động xung quanh hắn càng làm hắn phong tình vạn chủng. Bấy giờ đầu đội chiếc vòng hoa lộn xộn sắc màu, thoát trông chẳng ra gì hết.

Hồng Loan nhìn kiệt tác của bản thân, chột ngây ngô cười. Bỗng nhiên một trận gió lạnh thấu xương ập tới, khiến những khóm hoa tươi tắn ngát hương nháy mắt đã trở nên héo rũ.

Hồng Loan vung tay, một kết giới vòng tròn đỏ rực đem Nguyệt Phong bao phủ lại. Nhưng pháp lực của cô so với pháp lực sư phụ chính là một trời một vực. Kết giới bùng beo như vậy, nếu gặp phải đối thủ hơi cao siêu một tí thì nó sẽ trở thành đồ vô dụng ngay.

Hồng Loan vội vàng đứng dậy quan sát xung quanh, rồi cô cảm thấy mặt đất dưới chân mình khẽ động. Tựa như con địa chấn ngày một lớn dần, mặt phẳng trở nên cao thấp kỳ lạ, chẳng khác nào nước nóng đang sôi sục.

Sau đó, rất nhiều bộ xương khô theo nền đất nề chui lên. Có cái đã mục rữa, có cái còn sót lại quần áo tả tơi trên người. Có cái không trọn vẹn thân thể, một chân xương xẩu đạp loạn xạ trên đất, tiến đến thật gần.

Mấy vạn năm trước, tiên ma từng đại chiến ở núi Kỳ Lam, tiên quân, ma quân từ trận đông vô số kẻ. Một số có pháp lực cao thâm, lợi dụng núi Kỳ Lam linh lực ôn hòa, bèn tranh thủ nghỉ ngơi dưỡng thương, lấy lại sức. Thế nhưng để bảo vệ sự sống cuối cùng, chúng đã biến thành dị quỷ.

Bọn chúng chìm trong lòng đất mấy vạn năm, lúc này bỗng đột ngột xông ra, hiển nhiên là do máu tươi của Nguyệt Phong gọi mời. Bọn chúng đều hướng về phía Nguyệt Phong, vô đến.

Nguyệt Phong là đại thần sống hơn mười vạn năm, tiên lực thâm hậu. Một ngụm máu tươi có thể khiến cỏ dại héo úa trong vòng trăm dặm phục sinh, sức sống tỏa sáng bùng bùng; dĩ nhiên đám dị quỷ này cũng biết được kẻ đó có tiên lực vô cùng mạnh mẽ. Bọn chúng nung nấu ý định muốn xâu xé Nguyệt Phong, cướp lấy tiên lực của hắn để khôi phục hình hài.

Đối mặt với nhiều dị quỷ hung ác, Hồng Loan ngược lại vô cùng thanh tĩnh. Dù phải bỏ mạng cũng liều chết bảo vệ Nguyệt Phong. Chỉ cần không phải trùng tử, dầu đó là Thiên đế thì Hồng Loan cũng không sợ hãi đâu. Tuy rằng bộ dáng của bọn chúng rất buồn nôn, nhưng so với trùng tử thì chúng vẫn không là gì.

Tơ hồng tung bay, nháy mắt hóa thành một thanh đao sắc bén, cô cầm lấy không chút do dự bỏ về phía dị quỷ dẫn đầu.

Vài tiếng gào rú vang lên, dị quỷ kia xương cốt toàn thân vỡ vụn, vương vãi đầy trên đất. Nhưng nó đã nhanh chóng trở lại hình dạng ban đầu. Ánh mắt nó liếc cô, rồi nó tiếp tục đi về phía trước.

Gặp dị quỷ bắt từ thế này, Hồng Loan mới cảm thấy run run. Nếu để chúng động đến Nguyệt Phong, nhất định sẽ xâu xé sư phụ thành trăm mảnh.

Hồng Loan cả giận quát lớn, đại đao bổ vào đầu dị quỷ, lần này xương cốt nó cũng không lập tức khôi phục. Ra đòn có ăn, Hồng Loan liền dùng hết sức chặt gãy đầu bọn chúng.

Nhưng xương cốt dị quỷ cứng cáp, chặt được vài lần tiên sức ngưng kết trên đại đao đã muốn tan đi. Toái cốt rơi rụng trên đất lúc này hóa thành một mùi tên nhọn, xé gió mà đến.

Dị quỷ pháp lực trước kia cường đại, kim thân tàn cốt cơ hồ cũng luyện thành mình đồng da sắt, đánh đâu thắng đó, không gì ngăn được. Hồng Loan vung đại đao ngăn cản luồng tấn công nhưng vẫn có một mũi tên găm vào cẳng chân của cô.

Đau đớn lan tỏa nơi da thịt, Hồng Loan lung lay muốn khuy người. Kim thân tàn cốt có sát thương thật bạo, Hồng Loan nén đau dùng tiên lực để điều chữa miệng vết thương tan biến. Hơn nữa bọn chúng đã trú ngụ trong lòng đất mấy vạn năm, bấy giờ âm khí dày đặc, lạnh lẽo thấu xương. Chân mày của cô đều đã kết thành một chuỗi băng mỏng, bờ môi cũng trở nên tê dại.

Nhưng cô tuyệt đối không lùi bước. Đằng sau là sư phụ của mình, cô sẽ không thể gục ngã nơi đây. Cô ném lưỡi đao đã hỏng xuống đất, lần nữa hóa ra một thanh đao mới, tiếp tục công cuộc tàn sát không biết điểm dừng. Tàn cốt vấy quanh cô, hơi thở lạnh giá của chúng khiến cây cối hoa cỏ ở núi Kỳ Lam đều bị chết cứng, héo rũ. Hồng Loan cảm thấy máu cô lưu thông ngày càng chậm, tay chân ngày càng rã rời hơn, miệng vết thương trên người cô cũng ngày một thêm nhiều và tiên lực trôi qua nhanh không thể tả.

Sắc mặt vốn hồng hào của cô giờ đã trắng toát, bờ môi cũng tái nhợt đi. Cô đã lâm vào tình cảnh sức cùng lực kiệt, cánh tay đã vô lực rồi nhưng cô vẫn máy móc vung lên hạ xuống.

Xương khô vỡ vụn, tàn cốt vẩy quanh cũng ngày một đông. Hồng Loan không còn hơi sức để chống trả, rốt cuộc thanh đại đao trong tay đã rơi trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Lão Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.